

blik, die verkillend werkte, en van een spontane kus of omarming een onmogelijke vertooning maakte. Huib kwam nu veel meer tot zijn werk.... Hij troostte zich vaak met de gedachte, waarvan de galgenhumor hem intusschen niet ontsnapte, dat dit van de heele, min of meer uit de gis gevallen geschiedenis althans een gunstige zijde was. En ook Pauline nam haar studieboeken weer op en bezocht college's, ging er ook meer dan te voren alleen op uit, om haar oudjes, haar zieken en armen te bezoeken, hun iets te brengen, hen wat te troosten....

„Zou je de jongen niet eens meê kunnen nemen,” opperde Huib.

Ze keken elkander aan. „Om ook dát nog te bederven?” Het ontviel haar en klonk, voor het eerst, wat schamper. „Nou-nou,” bromde Huib, licht geschrokken. Maar hij begreep haar volkomen. En er drukte hem, de rest van dien dag, iets van dreinige zorgelijkheid.

Geholpen door het ruim berekende voorschot, dat oom Antoine — opgelucht als hij was en nonchalant-met-geld — zijn vriend Deeleman voor Bertje had meegegeven, konden Huib en Pauline, na het zoo gelukkig volbrachte toelatingsexamen, voor vier of vijf weken met het ventje naar buiten gaan. Zij kozen een pension in Brabant, ergens waar hei en dennenbosschen waren, toch ook groote boerehofsteden, oud en voor-naam, met daken als olifantshuiden, en gelegen aan statige schaduwlanen, weldadig stil.

Zij kwamen er aan op den twintigsten Juli, in opgetogen stemming, gereed van alles te genieten en verwachtend een rustig-blijen tijd. Hier zou ook Bertje vermoedelijk wel een kameraadje vinden. Jongens genoeg van omstreeks zijn leeftijd.

Intusschen heerschte, de laatste dagen, vaag en ongrijpbaar, in de broeiige stadsatmosfeer, bij de gewone drukte en woeligheid, een zekere onrust en spanning. Begonnen was dat na den moord op Aartshertog Ferdinand en zijn vrouw te Serajewo. De wereld scheen opgeschrikt en beangst. Vijandelijk wantrouwen verspreidde zich over Europa als een besmetting; tusschen Oostenrijk en Servië vooral bleek plotseling scherpe wrok ontstaan te zijn. Huib had daarover, terloops, een gesprekje met Reelink gehad: „Als daar oorlog uit voortkomt en de groote naties dreigen meegesleept te worden, dan zul je eens zien wat er gebeurt! De internationale socialistische organisatie zal het eenvoudig verbieden! De groote machtverschuiving zal aan den dag komen!” Die Reelink toch.... Huib had er toegeeflijk en ongeloofig bij geglimlacht, alle tegenspraak onnoodig achtend. De groote naties.... oorlog in Europa.... Kom, kom.... Jawel, daar ginds, op den Balkan misschien weer, dat eeuwige broeiest, dien ondergronds altijd doorwerkenden vulkaan....